

Old USRS Trip USA 2000

No Meursie tour ofwel hoe speel ik zoveel mogelijk wedstrijden in een week?

Volgens traditie verzamelen in de Vriendschap op het Wed. Het feit dat veel vierde teamers niet meer binnen de singels wonen, wreekt zich. Een man of acht ontvangen bij de koffie de kanariegele triptassen en een makelaarstasje met inhoud. Het triptasje, niet de beloofde triptas van Methode, bevatte een verrassingspakket met een Camembert van Sun Microsystems. Zo genoemd omdat dit witte T-shirt met opdruk, zodanig was samengeperst dat het grote gelijkenis vertoonde met een goud eerlijke Camembert. Verder werd de verburgerlijking van de oude lullen verder benadrukt doordat het plastic tasje ook een knorrige 'winkelwagentjesmunt'-sleutelhanger van Kip bevatte. Om de oren tijdens het opstijgen te kunnen klaren had Arends nog wat zuurtjes aan het pakket toegevoegd en om ook het thuisfront niet geheel te vergeten waren er paaseitjes. Na veel koffie en hartverscheurende afscheidstaferelen, te voet naar het station. Veldman kon op de valreep aanhaken en gaf toen al blijk van een topconditie. Op Utrecht CS sloot Leuf aan en tijdens een korte ceremonie werd het eerste tripcommissariaat uitgereikt. De klefmat van Leuf werd afgedekt met een heuse sheriff-hoed, de tripsheriff was een feit. Natuurlijk paste de van oorsprong kinderhoed slecht op zijn kop, maar de eer was blijkbaar voldoende om er ongeneerd mee rond te huppelen.

Na Duivendrecht ontmoetten we Arends in de stoptrein naar Schiphol. Hij was zeer blij ons te zien. Al snel bleek waarom we zo spontaan onthaald werden. Arends had de tripshirts geregeld en was dus al vanaf station Naarden/Bussum aan het slepen met een paar grote dozen. Ook bij de keuze van de shirts was goed nagedacht over de kleuren. De knalgele tripjas – met opdruk van de Utrechtse Juristen Groep en Arends&Siewe – werd aangevuld met een fel oranje shirt. Het zag eruit als een rugbyshirt, maar was van een duistere kwaliteit zoals later zou blijken. Arends had het onderste uit de kan weten te halen bij Cambridge Technology Partners en het logo van deze ICT-club was dan ook prominent aanwezig. Op naar Schiphol. Hier sloten Toine, Driedelig en Mieras aan.

Alles prima door de douane gekregen en het eerste compliment voor de organisatie kon gegeven worden. Het was kloteweer en we hadden dus een uur of twee vertraging. Slimmeriken gingen aan de gate snel hun security-check regelen. En moesten natuurlijk zonder schaamte liegen toen gevraagd werd wie de tas had ingepakt. Belangrijker was dus dat er voldoende tijd was voor de traditionele 'airport-vertrekborrel'. Sommigen kozen ervoor nog wat essentiële indrinktijd te verdoen aan taxfree-inkopen, maar het gros begreep de hint en viel vol aan op de koude halve liters Heineken. Natuurlijk bleek het compliment voor de organisatie te vroeg gekomen. Ze hadden nagelaten de verschillende barretjes in te lichten over onze komst en na een korte tussensprint was er al geen koud bier meer voorradig. Een krappe twee uur vertraging was juist voldoende om trip te worden. De bal vloog veelvuldig

door het barretje en er werd zelfs contact gelegd met een aantal vrouwen/meisjes die het in New York wilden gaan maken als model.

Om 13.20 het vliegtuig in en daar de borrel voortgezet. De taxfree-inkopers bleken niet alleen op zoek geweest naar sigaretten en pluimen. Ook de sixpacks en rum waren niet vergeten. Zodra we waren neergeploft, werden de eerste bakkies dus weer opengetrokken. Dit viel niet in goede aarde bij de Afro-American steward van United Airlines. Het was volkomen 'against the law' om zelf meegebrachte alcoholische dranken in the plane te nuttigen. De toon leek gezet. Deze man moet het later toch opvallend hebben gevonden dat de mannen die zichzelf nog voor het opstijgen bier serveerden, later vrijwel uitsluitend cola wilden. De vlucht verliep op een paar luchtzakken na prima. De cola met en het tripboekje bleken voldoende ontspanning op te leveren. De touchdown ging volgen planning en na de kennismaking met de ietwat onvriendelijke Amerikaanse douanebeambten op naar de bus.

Er was op afstand een heuse tripbus geregeld inclusief Baf. Herb, door Toine direct omgedoopt tot Kruidenbultje, stond vol verwachting te wachten bij de uitgang van Newark. Het wachten was alleen nog op Zomerkoe die rondom dezelfde tijd zou aankomen vanuit de Westkust. De vlucht had menigeen wat stijf gemaakt dus werd er tijdens het wachten lustig gebald. Methode had na het echec met de geplande tassen genoeg moeten nemen met wat nieuwe ballen - eindelijk - en die werden op Newark ingespeeld. Gelukkig onder een afdak, want het regende pijpenstelen. Toen op een bepaald moment een bal echt heel beroerd werd gespeeld, moest Zomerkoe aangekomen zijn. En ja hoor, daar stond hij, glimlachend van oor tot oor. De kut-pass weet hij aan een Jetlag.

Op pad. De bus, van het type Greyhound, bood iedereen ruim voldoende ruimte. De eerste bestemming was New Haven in de buurt van Boston, een uurtje of vier rijden. Zodra Herb, een grijze duif van pensioengerechtigde leeftijd, de koets startte, nam Kempe een run op de microtor en begon daar ongestoord in te reutelen. Het was natuurlijk tijd voor de commissariaatjes. Zonder enig gevoel van bescheidenheid bombardeerde hij zichzelf natuurlijk tot tripP. In Kempe's ogen was dat volstrekt logisch omdat hij immers President van de Old USRussianS is. (Moet dat eigenlijk niet gewoon Praeses zijn in dit geval?) Arends was daar als initiator niet blij mee, maar schikte zich in zijn lot. Leuf stelde als sheriff een deputy aan en vond Hamer bereid om hem met raad en daad bij te staan. De tripsheriff had lang over zijn beleid na kunnen denken. En in tegenstelling tot zijn sympathieke zuidelijke tongval, wilde hij een keiharde lijn volgen. De Hamer werd dan ook vooral aangesteld om correctieve vlakke handen uit te delen en boetes te innen. Andere commissariaten bleken moeizaam te verdelen. Terwijl er zo vrolijk gekeuveld werd, loodste Herb de bus door storm, regen en bliksem, wat hem al snel de titel 'The Herbinator' opleverde. Vanwege zijn positie voor in de bus gaf Kempe zichzelf ook maar het commissariaat Pafjournaal en bombardeerde hij zich tot commissaris toeristische informatie. Het was ondertussen donker dus hij reutelde maar wat raak.

De muizenhapjes die we in het vliegtuig voorgeschoteld kregen, waren door de algemene opwinding snel verteerd en de buikjes begonnen toch wat te rommelen. Dat leverde vooral bij Toine extreme gasvorming op. Het gas zocht een uitweg en vond deze via zijn onderkant. Het commissariaat Hezbollah was aangeboord. Gelukkig zagen we onderweg de nodige golden arches en werd overeengekomen dat Herb toch maar eens het dorpje Ausfahrt moest gaan bezoeken om naar een eetgelegenheid te hoepelen. Daar bleek dat in de States inderdaad alles bigger is. De MacDonalds die we bezochten, bood iedereen ruim voldoende te eten. Een Big Mac is aan de overkant van de oceaan echt een BIG MAC. En ook voor frietjes en Cokes kennen ze geen bescheiden maten. Vrolijk knagend gingen we dan ook weer op weg. Deze stop leverde ook direct weer een commissariaatje op. Kroezen vond dit vreten troep. Hij zou als culinaire richtingaanwijzer de verantwoordelijkheid nemen. Vanaf nu zouden we slechts nog goed vléééééés eten en topwijnen drinken. Hoewel Kempe de rit probeerde te verneuken met zijn geouwehoer, hoepelde Herb ons onverstoord naar de bestemming. Het Holiday Inn hotel in New Haven.

In een typisch, ietwat sfeerloos Holiday Inn-gebouw werden we ontvangen door een delegatie van de Connecticut Grey en een Canadees team. Deze Canadezen noemden zich de Toronto XL's, maar ze werden direct stil toen ze geconfronteerd werden met Veldman, De Hamer en Arends. Op hun site beschreven ze de kennismaking als volgt: 'When the bus finally arrived, we immediately concluded that the only fun we were going to have all weekend was the hanging of our fixture secretary, for off the bus stepped an entire team of tall, young and handsome second rows and number eights.'

Na een klein kennismakingsbiertje de inkwartiering. Kip had de financiële rompslomp voor zijn rekening genomen en ging wat zwaaien met creditcards en vouchers en prompt was er voor iedereen een bedje gevonden. Vier man op een kamer, die natuurlijk uitgerust waren met een pit waarop honderdduizend kanalen te vinden waren. Om de teamspirit en het maatjesgevoel te stimuleren had Tripcaptain Mieras geëist dat er alleen tweepersoonsbedden waren. Zijn credo was: 'Als je elkaar in bed weet te vinden, vind je elkaar ook op het veld, bovendien is lepelen goed voor de teambuilding.' Snel tasje droppen en naar de bar. Hier stond Chater aan de bar. Hij was vanuit New York naar New Haven gereden om daar in ieder geval de volgende dag met ons door te brengen. In de hotelbar waren kosten noch moeite gespaard om het ons naar de zin te maken. Naast een heuse disco, hadden sommigen van de Canadezen een vrouw meegenomen. Wij hadden natuurlijk alleen maar oog voor de pitchers – de Amerikaanse variant van de vertrouwde jug. Het Amerikaanse bier viel goed. De Toronto XL's kwamen de schrik van onze lengte en misschien ook wel leeftijd te boven en leken zich goed te vermaken. Een nogal ondermaats mannetje van het formaat Paul Hamaker liep wat te blaten, maar ja onze knieën praten nu eenmaal niet terug. Hoewel het bier rijkelijk vloeide en eenieder zijn Engels eens flink ophaalde, dunde het gezelschap langzaam uit. De lange dag ging toch zijn tol eisen.

Zaterdag 22 april

De biologische klok van een aantal mensen was ondanks de relatief gunstige overtocht aardig in de war geraakt. Gelukkig bood het hotel afdoende vermaak om rustig op gang te komen. Zo was er een zwembad en een sauna, waar veelvuldig gebruik van gemaakt werd. Ontbijten bleek ook vanaf een uur of zeven mogelijk dus er kon flink ingenomen worden. De omeletjes met spek en andere vette ingrediënten vonden gretig aftrek. Dat was wel nodig omdat er die middag voor het eerst gepresteerd moest worden. Een van de echte vroege vogels was al op zoek geweest naar handel. Kroezen had blijkbaar nog niet helemaal door dat de Verenigde Staten een land zonder geschiedenis en dus een land zonder antiek is. Aan het begin van de middag appèl in de lobby. De Canadezen waren goed op de hoogte van de speelomstandigheden in de VS en waren al in vol ornaat. Hoewel er nog wat discussie over was, hebben we ons toch ook maar in het hotel omgekleed. Geen overbodige luxe naar later bleek. Met pick-ups van de gastheren richting het veld en wat gezien van New Haven overdag.

Het veld lag naast een kerk en voor de gelegenheid hadden de Grey een tentenkampje opgezet, inclusief gaarkeuken en niet te vergeten een warmtekanon. Boels verhuurt ook in de VS alles. Mieras kwam met de andere captains overeen dat we een mini toernooi zouden spelen. We waren goed geil en stonden langs de kant te trappelen tot we de – niet al te beste – wei in mochten. De eerste pot was tegen de Canadezen. Na de kick of was meteen duidelijk dat deze mannen geen partij waren. We liepen er links en rechts doorheen. Wanneer ze al probeerden te tackelen had dat niet het gewenste effect. Het verslag van de Grey op hun site sprak boekdelen: 'Looking a lot younger and, well, extremely fit compared to their opponents the Utrecht team had little difficulty scoring several tries from long runs against the XL's. With a significant first period lead, Utrecht added more points in the following periods allowing only one try by Toronto in the third period. Able to score 6 (it may have been 7) Utrecht proved to be in a different class than Toronto this day. But were the Grey in the same class?' Een lekker begin dus. Ook voor Chater. Het was blijkbaar erg lang geleden dat hij goed gedronken had. Een beetje brakjes, maar wel eager speelde hij een minuut of 10 en ging vervolgens de hele middag liggen tukken in zijn auto. Die had hij geparkeerd naast de zuurstokgroene kever van het broertje van Van Dijk, die de moeite had genomen om vanuit de Big Apple de rugbyactiviteiten van zijn broertje te volgen. Sympathiek.

De wedstrijd tegen de Grey was van een compleet andere orde. Allereerst hadden zij ruim voldoende spelers waardoor ze niet moe leken te worden. Wij konden weliswaar blijven staan na onze overwinning op de Canadezen, maar de Amerikanen hadden blijkbaar een goede warming up gedaan. We waren lang aan elkaar gewaagd, maar uiteindelijk moest de Old USRS het onderspit delven. Ook van deze wedstrijd verscheen een verslagje op internet, maar dat gaf toch een nogal eenzijdig beeld. Na wat personele uitleg en de verklaring voor een selectie van 30 man zagen ze de wedstrijd als volgt: 'The Grey dominated the game early and were able to keep the Utrecht backfield in check, avoiding

those long runs by the fullback and wings that plagued Toronto. The second period was a complete reversal from the first as Utrecht pressured the Grey and the ball remained in the Grey zone for the entire period. The 3rd period was pretty much even except Utrecht – playing for the 100th straight minute – was getting the breaks and good back movements. In the end the Grey notched the win, 19- 12.'

Na tweemaal een uur rugby hadden we het wel geschoten. Na de gebruikelijk poortjes ging de gang naar de wasmanden met een grote variatie aan blikjes bier. Alleen Geurtsen had nog wat te doen. Hij floot als gastref de wedstrijd tussen de Grey en de XL's. Tijdens deze pot stegen er lekkere luchten op uit het tentenkamp en bleken dat de vrouwen van de Grey ook een wedstrijdje hielden; wie maakt de heetste chili? Natuurlijk moesten wij dienen als proefkonijnen, een rol die met plezier op ons namen. Het gevolg was vanzelfsprekend een bollend (Hezbollahaaaaaahhhhhh) tentdoek en een hoog BPU. Hoewel de temperatuur rondom het veld aardig begon op te lopen, bleken de comfortabele kanarievachtjes van onze tripjassen zeer goed van pas te komen. Het weer werd er niet beter op en het was duidelijk dat de lente aan de oostkust nog even op zich liet wachten. Na de borrel, hotdogs en hot chili weer naar het hotel om te douchen. De vermoeide spieren moesten een goede opknopbeurt hebben voordat het avondprogramma kon beginnen. De sauna en het zwembad bleken het juiste medicijn. Nadat iedereen zijn toilet had gemaakt en zich jasje dasje gehesen had, een tussenbier in de hotelbar en wederom met vervoer van onze gastheren naar Old Dublin. De stamkroeg van de Grey in North Haven.

Bij binnenkomst stonden de pitchers al te wachten. Bovendien kregen we van de chili-mama's die blijkbaar sowieso verantwoordelijk waren voor het eten, een eetbon. Deze was goed voor deelname aan een 'old fashioned Irish Carvery buffet dinner'. Dat kwam neer op goede stukken roastbeef en allerlei sidedishes. Met een goedgevulde buik is het goed bier drinken en zingen. Voor dit laatste onderdeel misten we nog een cruciale factor, tripprocantor Wout. En omdat het vierde team vanzelfsprekend goed in de slappe was zit, konden we Wout nog dezelfde avond invliegen. Chater, die ondertussen weer bovenjan was, haalde de procantor van het plaatselijke station en zo kon Wout gewoon deelnemen aan het feest. Het lekkere eten inspireerde Kempe om een ellenlange lullepot te houden. Hij bleef maar reutelen. Ook onze gastheren hadden na een stief kwartiertje door dat het nog wel even zou gaan duren. Er werd veel geduld gevraagd van de toehoorders, maar om zijn verhaal toch wat te breken had Kempe grof inkopen gedaan in de witte boekenhal te Utrecht. Als 'man of the match'-trofee toverde hij een opblaasbare windmolen hoed in de nationale kleuren uit zijn eigen hoed. Zowel een Canadees als Amerikaan hebben de godganse avond met dat zweetding op hun kop gelopen. Verder mocht ook het traditionele Delfts blauwe bord niet ontbreken. Onze vrienden waren er zeer blij mee, zeiden ze in ieder geval. De Grey hadden ook een praatje en unaniem besloten dat Chater op eenzame hoogte had gestaan en overhandigde hem de 'man of the match'-titel voor zijn structurele sportieve bijdrage aan de dag. Chater geeuwde een keer en dankte de gastheren voor de grote eer. Grote hoeveelheden bier stonden garant voor vele nieuwe vriendschappen en beloftes.

In Old Dublin was na het urenlange optreden van Kempe nog een activiteit gepland. Een paar Ierse Bob Dylans verzorgden een concert waar veel mensen alleen hun versie van American Pie hebben onthouden. Een klein kabouterijtje was niet nodig om de tent in de kleine uurtjes leeg te laten lopen. Veel USRS-ers vertrokken naar het hotel, maar een paar die hards zetten het feest voort in een plaatselijke disco waar Dijk een Amerikaans hart wist te breken met zijn cool looks. Kempe moest echter met zijn zakken vol nog een herstelactie volbrengen. De Canadezen gaven hem voor zijn geweldige toespraak een enorme tas met folders van het nationale VVV-kantoor. Maar vol van zijn optreden en tevreden over de eerste volle tripdag had Kempe natuurlijk het een en ander gedronken. In de disco ontdekte hij tot zijn grote schrik dat hij de zware tas in Old Dublin had laten staan. Stom, stom, stom. Hij wilde natuurlijk niet ondankbaar lijken en ging dus met een taxi op pad om de tas op te pikken. Maar waar was die toko ook al weer? De taxichauffeur – blijkbaar is er een internationale afspraak dat taxichauffeurs geen denkers zijn – kon geen hulp bieden. Deze goede man kende die kroeg helemaal niet. Na een eindeloze rit door de nacht, hier en daar links en rechts roepend werd het doel bereikt. Bovendien brandde er ook nog licht. Geweldig. Odracht geslaagd. Een tas vol folders en glossy tijdschriften over de geneugten van Canada.

Dat ook politiek een rol speelt op trip werd bewezen door de beelden die velen bij terugkomst in het hotel zagen. Een clubje laffe FBI-agenten had eerder die nacht blijkbaar het Cubaanse vluchtelingetje Elian van zijn bed gelicht. Een prachtig staaltje Amerikaanse klunzigheid. Het mannetje werd slaapdronken uit zijn bed gerukt en in een busje gesmeten. Daarom zochten ze al slalomend hun weg, gehinderd door alle opgetrommelde televisieploegen. Een waar drama, inclusief huilende familieleden en andere boze ex-Cubanen.

In de Holiday Inn werd in verschillende kamers nog nagepraat over een mooie avond en werden hier en daar nog traantjes weggepinkt over mislukte veroveringen van Ierse schonen.

Zondag 23 april

0900 hours sharp stond Kruidenbultje klaar om ons in te laden en te verhuizen naar Boston. De moed zat er al meteen weer in. Zodra Kempe de microtor greep, keek iedereen meteen weer heel bedenkelijk. Daar gaan we weer. De belofte om het kort te houden, brak hij natuurlijk meteen. Hij vertelde van zijn avontuur en stond te popelen om ons zijn teruggevonden 'Discover Canada'-pakketten uit te delen. Al snel bleek het enige echt bruikbare onderdeel een pin te zijn. Het papier werd tijdens de eerste stop linea recta in de vuilnisbak gedonderd. Dank Toronto. Ondanks onze fastfood-ervaring op de eerste avond was het toch nodig om na een uurtje of wat weer een dergelijke stop te maken. De kok van het hotel had na de eerste dag geen zin om weer eitjes te bakken en scheepte de gasten af met een bakje cornflakes en wat vette donuts. Geen perfecte start van een dag die weer een wedstrijd op het programma had. The Herbinator hoepelde de bus dus weer langs een

wegrestaurant. Het bleek dit keer een fop-Mac te zijn waar ze op het vroege uur (een uur of 10) nog niet echt opgestart waren. Met wat milkshakes en bacon&egg muffins in de hand gingen we weer op pad. In Boston verbleven we in het Buckminster Hotel, vlakbij het stadion van de Red Sox. Ook hier ging Kip weer heftig zwaaiend met allerlei bevestigingen aan de slag en presteerde het om zoveel mogelijk tweepersoonsbedden te regelen. De lijn van Mieras werd doorgezet.

Dezelfde middag was er een wedstrijd gepland tegen het vermaarde Massachusetts Institute of Technology. Deze pot was geregeld door Popla, die in de week voor trip, toen bleek dat we nog maar twee concrete wedstrijden hadden een e-mail-offensief startte om nog wat wedstrijden te regelen. MIT had lustrum en de dag voor onze komst een wedstrijd gehad tegen de oude lullen. Bovendien hadden ze op zondag een pot gepland tegen een Canadese Business School waar ze elkaar jaar tegen spelen. Wij zouden komen partycrashen en zo hadden we dus weer een wedstrijd. Het was nog steeds kutweer en met taxi's vertrokken we naar de campus van MIT. Ook hier weer geen kleedkamers in de buurt van het veld. Op een minuut of tien lopen van de pitch was er een sporthal, waar we ons konden verkleden. Eenmaal binnen waanden we ons in een highschool-film. We stonden in een echt lockerroom. Toen we op het veld stonden bleek dat het Canadese team niet wist dat wij zouden komen. De coach van MIT was echter een relaxte vent die ze omlulde en regelde dat we een potje tegen Ivy College West Toronto en MIT speelden. Eerst de Canadezen. Rare jongens. Allemaal jonge pikkies die erg hard schreeuwden, maar eigenlijk niet zoveel presteerden. Wij hadden echter de vorige dag nog vers in de benen, waardoor het al met al een rommelige pot werd. De wedstrijd duurde een half uur en we verloren met een try of wat verschil. Het was even onduidelijk hoe het verder moest. De Canadezen wilden eerst even wat rusten in hun luxe bus? Dus gingen wij direct door met de match tegen MIT. Een goede deal omdat wij nu al warm waren en na dit gedeelte lekker konden gaan douchen. Ook MIT verloren we nipt. Het waren allemaal erg jonge jongens, die niet per se goed balden, maar wel verdomd fit en snel waren. Na dit half uur, waarin we ruimschoots verneukt werden door de ref – de coach van MIT. Hij heerste als een echte Johan Broers over het veld en wist de meest prachtige, maar onbegrijpelijke overtredingen te spotten, waarbij het voordeel altijd voor MIT was.

Na het tweede verlies in looppas naar de douches die erg weldadig aanvoelden. MIT speelde in de tussentijd nog tegen Ivy en versloeg die eikels gelukkig. Na het douchen konden we onder een afdak bij een soort universiteitsaula de resten van de feestelijkheden van de vorige dag opmaken. Weer blikjes Coors en Bud en gelukkig ook wat hotdogs, broodjes kaas en dergelijke. Wat optimistische USRS-ers gingen zelfs in de regen staan barbecuen. Het stilde in ieder geval de eerste honger. Het vervolg was even onduidelijk. Al snel bleek echter dat we welkom waren op de naborrel in een studentenhuus in de buurt. Terwijl Mieras even de tassen wegbracht met de taxi, werden we vergezeld door een enorme dikke prop. Hij heette Lib en waggelde ons via een kroeg op Mass. Ave naar het studentenhuus. In de kelder van het Alfa Delta Phi-huus stonden de teilen blikjes al weer te

lonken. Er werd uitgebreid nagepraat over wedstrijden. Bij MIT bleek een Nederlandse knor mee te spelen uit Leiden en ook de P van MIT bleek Nederlands te spreken. Hij was een Belg die als exchange student in Boston terecht was gekomen. Tijdens het ouwehoeren werden T-shirts en petjes uitgewisseld, waarbij veel van ons een MIT-pet kregen via een Ivy-man die toevallig achter de bar stond waar een doos met die dingen stond. Verder nam onze P natuurlijk weer het woord. Er was al wat gezongen en een van de songs ging blijkbaar over Jezus, die volgens Kempe niet bestond. Dat leverde toch wat scheve gezichten op bij de godsvruchtige gastheren. Een andere klassieker was dat Paul na deze introductie zijn preek vervolgde door te roepen dat we erg blij waren dat we welkom waren bij **MTI**. Na de uitwisseling van de verschillende bescheiden werd er lang en uitvoerig gezongen. Daarbij was het opvallend dat een vrouw de boventoon voerde. Er werden hier en daar wat schunnige liederen ingezet, maar deze dame veegde ze allemaal van de tafel, met grove songs over een departmentstore in Chicago. Leuf probeerde nog even een duit in het zakje te doen, maar durfde tijdens zijn lied slechts haar onderbenen aan te raken. Een gemiste kans.

Toen het bier op was, gingen verschillende groepen op zoek naar eten. Een equipe liet zich door Leuf met de T (metro) naar Chinatown leiden, terwijl anderen het dichterbij zochten. Vervolgens natuurlijk weer de kroeg in met een aantal gasten van MIT. Een ervan was een rare parttime-marinier die ook nog studeerde. Hij zag er uit als een mannetjesputter met coupe Vietnam. Uit alles bleek dat deze man niet alleen op het leger, maar ook op zichzelf in uniform kickte. Hij vertelde stoere verhalen over zijn marine-avonturen en liet terloops vallen dat hij ook een dochtertje had. Een foutje, maar het stond wel goed zo'n onbedorven kindje op een foto met papa strak in het uniform. Naarmate hij meer dronk, werden de verhalen over zijn tours steeds stoerder. Later bleek hij in zijn rode Japanse sportwagen, waarmee hij Ed en Toine naar het hotel racete een pistool had liggen, die hij vol trots toonde. Het blijft een raar volkje. Een clubje dat eerder vertrok (Kip, Popla en Peppie) werd ook bijna opgehouden omdat in Boston blijkbaar niet alle taxi's geel zijn. Zeer verwarrend, zeker voor Popla die zodra hij de kroeg uitkwam tegen een politieauto begon te roepen: 'Taxi! Taxi!'. Een scherpe Kip voorkwam erger en zo belandde iedereen weer in zijn bedje, al dan niet lepeltje, lepeltje.

Maandag 24 april

Deze dag was bestempeld als toeristisch. De brakke koppen werden opgeschud door een ontbijt in een bagelshop vlakbij het hotel. Aangelengd met sloten slappe koffie, kon iedereen toch weer aanhaken. Na een fikse wandeling naar downtown Boston verzamelden we in de Boston Brewery, een cafe waar ze zelfgebrouwen bier serveren. Onderweg kreeg Kip een briljante ingeving. Toen hij langs een plaatselijke Etos liep viel zijn oog op een mechanische fartmachine. Met de Hezbollah-taferelen in zijn achterhoofd vond hij dat hij dat ding moest aanschaffen. Een goed instrument om Leuf te sarren. Die had al boetes uitdelend aangegeven dat hij het toch echt niet kon al die gore, harde en vooral stinkende winden. De fartmachine bleek het resultaat van een sterk staaltje Taiwanese techniek. Het ding had de

grote van een mobiele telefoon en produceerde op basis van een batterij een prachtig palet aan de meest gore, harde scheten. Het apparaat had een afstandsbediening, waardoor de echtheid van de scheet benadrukt werd. De verpakking sprak dan ook van gegarandeerd succes en bevatte de tekst: 'Congratulations: You have purchased the Funniest Gag product ever produced! The Remote Controlled Fart Machine is the high tech replacement for the now obsolete Rubber Whoopee Cushion.. Armed with this device, you can embarrass your victim (Leuf in deze) whenever the mood strikes you.'

De eerste test voor de fartmachine bood zich snel aan. De organisatie had een heuse Duck-tour op het programma gezet. Ducks zijn oude amfibievoertuigen, waarmee toeristen in een laadbak Boston worden rondgereden. Als klap op de vuurpijl rijdt de Duck op een bepaald moment gewoon de kade af het water in. Vanaf het water wordt Boston dan weer van een geheel andere kant bekeken. We namen plaats in de bak en dat bleek een perfecte locatie om de machine eens goed uit te proberen. Zeker omdat het geheel was afgedekt met doorzichtig plastic, waardoor de akoestiek briljant was. De fartmachine werd onder luid HEZBOLAAAHHHH-geschreeuw van hand tot hand gegeven, terwijl Kip de afstandbediening gebruikte. Wanneer iemand van bil verschuifde, leverde dat dan ook geweldige knallers op. Leuf reageerde steeds geprikkelder op de uitroepen van: 'Mwaaaaahhhh, die zit in zijn broek hoor.' Op de achterplecht werd de sfeer ook steeds beter. Omdat we langs het beroemde Cheers zouden komen, dachten we dat het gepast was om wat bier mee te nemen. Het bier moest echter bij een strenge dame worden ingeleverd. Onder de dekens van de mannen die in de buitenlucht zaten, werd de sfeer echter steeds beter. Er was dus duidelijk een en ander door vingers van de strenge controle geglipt. De ambiance werd bevestigd toen Koe in zijn beste Amerikaans riep dat de chauff zijn slechte grappen voor zich moest houden: 'Ah go and fuck five ducks'.

De uitstaphalte was gelukkig voor de deur van de Boston Brewery, waar de tocht uitvoerig werd geëvalueerd. Na deze inspanning, waarbij we terloops ook nog de finishlijn van de Boston Marathon hebben overschreden, verdienden we een homebrew. Terug in de kroeg splitste het gezelschap zich. Een clubje met Van Dijk, Mieras en Kroezen ging naar de haven om daar een kreeftje of andere dooie vis te eten. Een ander wat meer indolent gezelschap bleef hangen in de kroeg om daar wat te ouwehoeren. Na een tussenstop bij een copyshop, waar het thuisfront werd gerustgesteld, toch nog even een tussenbier. Daar stond een kermisapparaat met grijparm waar je normaal goedkope horloges en stinkende teddyberen uithaalt. Meestal kost zo'n waardeloos object dat een geeltje of wat, omdat na de eerste paar piek de frustratie erg hoog oploopt en opgeven uitgesloten is. Deze bak was gevuld met water waarin een paar kreeften rondliepen. In dit specifieke geval bracht het vaderschap toch voordelen met zich mee. De Hamer die waarschijnlijk vlak voor trip een wiedergutmachungsbezoek aan de kermis bracht met zijn koters, had duidelijk geoefend. Vlak nadat hij voor de grap een munt in het apparaat deed, spartelde er een kreeft aan zijn grijper. Wat nu. Het barpersoneel wist wel dat ze het beestje nu klaar moesten maken, maar hoe doe je dat. Van een stamgast begrepen we dat het de laatste 20 jaar niet meer gelukt

was. Een unicum dus. Hoop niet dat de kreeft al twintig jaar in hetzelfde water lag. Dat was in ieder geval niet te proeven.

Aan het eind van de dag was er appèl in het hotel, waarna we gezamenlijk gingen eten in een sportkroeg vlakbij het Red Sox-stadion. Hier zouden we een veterinaire ontmoeten die in Utrecht had gestudeerd en lid was van de Boston Rugby Club. Helaas konden zij geen team op de been krijgen, maar hij wilde ons zeker ontmoeten. Dat bleek ook te gelden voor ene Diana. Een studente uit Wageningen die in Boston was voor een congres. Zij was overdag enkele van onze godenzonen tegen het lijf gelopen en wilde dolgraag een biertje met ons drinken. Zomerkoe probeerde haar nog af te schrikken met de gevleugelde woorden: 'zal ik een gat in je Ozonlaag neuken?', maar daar was deze milieudeskundige niet van onder de indruk. Het biertje drinken ging goed tot op een gegeven moment de bierkraan dicht ging. Volgens de barman was een aantal mensen uit het gezelschap dronken of hard op weg dat te worden. Met name Arends, Popla en Kroezen werden genoemd als mannen die op het randje zaten. Onbegrijpelijk. Na wat heen en weer onderhandelen werden we afgescheept met een oprotpotje en het verzoek toch echt weg te gaan. Er heerste grote angst dat iemand buiten de betreffende kroeg op zijn bek zou gaan en vervolgens de barman zou aanklagen. Welkom in het land van de onbegrensde mogelijkheden.

Na het verlaten van deze zaak, waren Popla en Kroezen zwaar teleurgesteld over deze verkeerde inschatting van hun zuipvermogen. Gebroederlijk besloten zij het gezelschap niet langer tot last te zijn door in de Karaokebar naast het hotel nog wat te gaan peren. Daar kwamen zij wat bedrogen uit. Per Saporro-bakkie moest 10 dollar worden afgerekend,. Toch werd in deze toko blijkbaar indruk gemaakt omdat er ronduit geruzied werd om de gunsten van Kroeze. Deze kon een aanval van Aziatische vrouwen maar met moeite afslaan. De anderen waren na het echec in de sportkroeg op zoek gegaan naar ander vertier. Een disco waar een gaynight aan de gang was, bood uitkomst. Natuurlijk werden in deze disco naar goed Utrechtsch gebruik de lichten gehaald. Een delegatie bracht Diana naar haar hotel aan de andere zijde van rivier om haar na een welgemeend welterusten de rug toe te keren. Toine en Voët kozen ervoor om samen met hun nieuwe vriend Leonardo nog een naborreltje aan te pakken. Om de sfeer een beetje te verhogen, stak Ed wat kaarsen aan terwijl Leo zijn best deed om het Toine naar de zin te maken. Toine was echter een beetje ingekakt en om hem weer op te kafateren, vroeg Leo of de heren misschien een foto van de vagina van zijn ex-vrouw wilden zien. Om Toine op de been te krijgen, bood Leo hem ook verschillende versnaperingen aan. Na het aanbod van een glas water, jus d'orange en een aspirine vroeg Leo doodleuk: 'Do you want a blowjob'. Toine vindt dergelijke voorstellen blijkbaar de gewoonste zaak van de wereld. Hij wimpelde het aanbod af met het routineuze antwoord: 'Eh, nee. Maybe in half an hour.' Toen ze toch wat moe werden, stelde Leo voor dat de heren bij hem konden maffen. Na de weigering van Ed en Toine bevestigde de gastheer nog even dat hij geen snode plannen had: 'Oh no, I won't take advantage of you'.

Dinsdag 25 april

Wederom een rustige start van de dag. De bagelshop en een andere ontbijtenten zorgden ervoor dat iedereen zich weer het mannetje voelde. In clubjes ging iedereen de stad in met verschillende doelen. Arends verliet het gezelschap definitief. Hij vloog aan het eind van de dag alweer naar Nederland. Gelukkig gaf de anekdote van Toine en Ed hem voldoende stof om de hele reis te schateren. Anderen gingen naar het park om daar naar de beroemde swanboats te gaan staren om vervolgens te gaan kijken naar de gevel van cafe Cheers. Van buiten leek het aardig, maar van binnen was de inrichting compleet anders. Een metamorfose hadden Kempe, Kip en Berg ook voor ogen hadden toen ze naar de kapper gingen. Maar helaas hij had zo goed geknipt dat er werkelijk niets van te zien was. Dijk, Mieras en Popla bezochten het MIT-complex. Dijk had een missie. Zijn pa heeft gestudeerd aan het beroemde instituut en Dijk wist wat foto's van zijn oude huis e.d. op te sporen. Een sentimental journey. Sommige namen ook nog de T naar Harvard. Al met al een relaxed dagje. Dit veranderde 's avonds echter totaal. Een dag lummelen was voldoende voor het sportieve gezelschap. Er moest weer maar eens gespeeld worden. De Mystic River Old Boys waren de uitdaging.

Met wat auto's van de gastheren naar het veld. Welk veld? Er schenen wat problemen te zijn met het veld en uiteindelijk was er iets gevonden dat in ieder geval op een rugbyveld leek. Mits je de lagen ganzenstront er vanaf dacht. Helaas was ons gezelschap al aardig uitgedund door diverse blessures. Gelukkig kregen we hulp van wat gastspelers. Vanuit North Haven kwam een vent die om ons een plezier te doen – not – een Nijenrode-shirt had aangetrokken. Verder was de dikke Ier Lib ook van de partij. Om de boel echt af te maken waren er gastspelers van Harvard Business School op komen dagen. Om de in groten getale verschenen spelers allemaal wat speelminuten te gunnen, speelden we 4x20 minuten. Hoewel we de eerste drie periode zwaar onder druk stonden, hielden we de schade redelijk beperkt met 12-0. In de laatste twintig minuten sloegen we echter keihard terug. Een ontketende Toine wist iedereen zodanig op te zweepen dat we er volledig inbeukten. Tries van Veldman en de inspirator zelf zorgden voor een draw. 12-12. Geen bier naast het veld dus snel naar de YMCA om te douchen. Sommigen van ons doorstonden nog allerlei doodsangsten toen ze voor de verkeerde chauffeur kozen, maar na een dollemansrit belandden we allemaal in de bedoelde kroeg.

Het blijkt ondertussen de normaalste zaak van de wereld dat de ontvangende team in de VS zeer gastvrij zijn. Ook nu werden we weer volgegooid met eten en bier. De bekende uitwisselingen, waarbij ook de snordragende veterinaire van de avond ervoor weer opdook. Natuurlijk liet Kempe zich weer niet onbetuigd en was hij in staat om de gastheren tot wanhoop te drijven met zijn eindeloze geleuter. De opblaasmolen maakte ook hier weer veel goed. Veldman ouwehoerde wat met de oude lul die hem een paar uur eerder dood wilde rijden door links en rechts voorsortend en alle kleuren lichten vermijdend naar de kroeg wilde rijden. Deze Chip was een belangrijke beursanalist van het businessnews van CNBC, een soort Erwin Krol, maar dan op basis van de meest recente beurskoersen. Hij beloofde zijn net verkregen USRS-das vol trots te dragen bij zijn volgende uitzending. Na een korte

taxirit rondde iedereen de dag af met zijn eigen lepeltje-lepeltje vrienden in de kamers. Een kleine naborrel en weer het mandje in. Leuf probeerde Toine nog het zwijgen op te leggen door hem domweg in een kast op te sluiten, maar het slangenmens wist op onverklaarbare wijze te ontsnappen, waarna HEZBOLLLAAAAAHHH werd ingewisseld voor HOUOUOUDDDDDIIIIIIINNNNIEIEIE!

Woensdag 26 april

Op naar New York. Na het uitchecken en de controle van alle kasten rekenende Kip af en konden we per taxi naar het Boston South Station. Na een rustdag kwam in de openbare wachtruimte de fartmachine weer geheel tot leven. Leuf bleek weer een gewillig slachtoffer. Hij werd belaagd door een grote variëteit aan darmluchten. Van ellende vluchtte hij, klauterend over banken, weg van de vermeende stank. Stamelend probeerde Leuf de geestelijke stand voor te blijven. 'Tjezus, wat hebben jullie allemaal, kun je die dingen kopen ofzo?' Daarbij besepte hij totaal niet hoe dicht hij bij de waarheid zat. Op basis van een grondige farmaceutische analyse bleek Gijs volgens Leuf het rotste van het hele stel. Wellicht gaf hij op die wijze uiting aan het feit dat hij jaloers is op de lok van Gijs. 'Ja Gijs, zo'n natuurlijke lok had ik ook altijd gewild'. Gijs keek gelukkig ook op tegen Leuf. 'Dat zeg je nu wel, maar ik wilde juist altijd zo'n toffe klefmat,.'

Nadat iedereen zich tegoed had gedaan aan de lekkernijen die in de stationshal te verkrijgen waren en wat lectuur had gekocht voor de lange reis, konden we boarden. Voor Sledge betekende dit het begin van zijn thuisreis. Vanuit New York zette hij direct koers naar Newark en Schiphol. In de trein, die redelijk luxe was uitgevoerd was geen man met een karretje, maar gelukkig was er na een wandeling van een stuk of vijf rijtuigen wel een buffet, waar koude Sam Adams verkrijgbaar waren. Hier en daar werd een schoonheidsslaapje gedaan voordat we de hectiek van de Big Apple ingingen.

Penn station kent grote gelijkenis met Hoog Catharijne, dus de aankomst gaf eenieder een warm gevoel. Des te groter was de schok toen we buiten direct tegen huizenhoge wolkenkrabbers en luid claxonnerende taxi's opbotsten. Snel zo'n gele auto in en op naar het Gershwin Hotel aan East 27th Street. Op het oog een zeer luxe tent, mede door de artiparty voorgevel. Ook de hal was vergeven van kunst en vrij ruim opgezet. Na het inmiddels bekende kaartenzwaaispel van Kip volgde echter een deceptie. Na een kruip door sluip door tocht, waarin het hotel steeds minder luxe bleek, kwamen we in de kamers op de vierde verdieping. Langzaam drong tot iedereen door dat we in een ordinaire jeugdherberg terecht waren gekomen. Als klap op de vuurpijl waren er niet eens tweepersoonsbedden. Een regelrechte coup tegen tripcaptain Mieras.

Snel de kamers inrichten en het kitje weer pakken. De volgende en laatste wedstrijd wachtte reeds. Met de taxi, waarvan sommige chauffeurs eruit zagen alsof ze zonder te blozen je strot wilden afbijten, naar Randall Island. Het leek verdacht veel op rushhour, maar dat viel volgens de kenners wel mee. Het veld lag een beetje buiten de city, dus we namen wat

tunnels en bruggen om vervolgens voor een desolaat en aftands stadion te worden afgezet. Wel het eerste stadion waar we speelden. Tijdens het verkleden bleek het uiterlijk ook van toepassing op de binnenkant. Via een kille betonnen gang kwamen we in een klamme kleedruimte zonder warm water. Het veld, dat we na de laatste atletieknnummers mochten betreden, bleek een knollenveld, waar hier en daar met moeite een graspol te vinden was. Ook nu weer overleg over de opzet van de wedstrijden. We speelden eerst 2x een kwartier tegen de Vintage Whines, de oude lullen van de NYRC. Dit was echt een warmlopertje. Een van de tegenstanders was Richard Butler, de voorzitter van de club waarnemers die bij Saddam Hussein op bezoek gingen om te controleren of hij niet stiekem kernbommetjes aan het bouwen was. Saddam mocht hem niet en schopte de hem het land uit. Hij had misschien beter kunnen blijven. Ook Bernd Schuster was er weer eens bij. Hij kan zijn kicksen toch niet aan de wilgen laten hangen. Het eerste half uurtje kwamen we glansrijk door. Hier en daar maakten we gebruik van de hulp van wat New Yorkers en de score werd als volgt beschreven op de site van de Vintage Whines: 'The score was irrelevant, although the Dutch seemed to spend more time in the try zone than the Whines.'

De wedstrijd volgens de normale regels was van een totaal andere orde. New York beschikte over een heel arsenaal geblokte kerels, die duidelijk maar een doel hadden: Keihard rechtdoor rennen. Direct na de eerste kickoff mochten wij zelf al weer. Langzaamaan konden we het eenrichtingverkeer ontregelen en na een zeer vloeiende aanval kon PP dan toch de eer redden. Belangrijker was echter dat Joost Takken, een oud-ascrummer die aan de andere kant meedeed niet tot scoren kwam. De wedstrijd eindigde toen Popla de laatste aanval van NY wilde verijdelen door een stormram te tackelen. Hij moest dit bekopen met een gat in z'n kop en zeer waarschijnlijk een hersenschudding. Teleurgesteld zei hij: 'Nu kan ik de rest van het toernooi niet meer meedoen.'

Een bezoekje aan een plaatselijk ziekenhuis (een meespelende arts kende een hospitaal waar relatief weinig werd geschoten op de EHBO) en een paar nietjes deden echter wonderen.

De koude douche spoelde de teleurstelling van de nederlaag weg en vervolgens reden we naar een achterzaaltje van de 'ship of fools', de verzamelplaats voor de Newyorkse rugbyers. Het bier was een beetje zurig, maar het eten was voortreffelijk. Heerlijk kippenvleugels, ris, vleesschotels en pasta. Vanwege zijn heldhaftige/knullige optreden werd Popla 'man of the match'. De aandacht tijdens het eten ging echter vooral uit te naar de verschillende videoschermen in de kroeg. De Knicks speelden tegen de Toronto Raptors en pakten in de slotseconden de volle winst. De spelers van New York moesten de volgende dag waarschijnlijk werken, want na de verkoop van wat t-shirts en petten vertrokken ze en masse. Ook wij gingen verder op zoek naar vertier in deze wereldstad. Nadat de tassen waren achtergelaten in het hotel op weg naar een stube. De eerste plek die we vonden, bood bier gelardeerd met heerlijk koel TL-licht. Op naar de volgende dan maar. Hoewel er weinig spectaculairs te vinden was, werd de groep steeds kleiner. De uiteindelijke die hards wisten het toch tot een uur of vijf uit te houden. Toen was de actie toch nog niet voorbij. Bij

thuiskomst vond Kempe namelijk een of andere Sahib in zijn bed, die hij in niet mis te verstane woorden de deur uitwerkte. Vervolgens moest Methode het bekopen want die lag al een paar uur te tukken, terwijl deze infiltrant Kempe's bed lag te bevullen. Er gebeurt nog eens wat in deze metropool.

Donderdag 27 april

Voor de equipe van Kip begon de dag lekker vroeg. Kroeze stand om half zes fris naast zijn bed en begon al gorgelend en schrapend zijn toilet te maken. Een nieuwe dag, een nieuw begin. De rest dacht daar voorlopig echt nog anders over. Toen iedereen was opgestaan met de metro naar Wallstreet waar juist een IPO (initial public offering) van een mobiele telefoonboer aan de gang was. In de partytent konden kopjes koffie gebietst worden. Vanaf Wallstreet door naar de pont die ons naar Staten Island bracht. Een gratis tochtje, waarbij op Staten Island snel een rondje gelopen werd om dezelfde boot weer terug te nemen. Vanaf het schip was er een prachtig uitzicht op de skyline van Manhattan. Bovendien kwamen we langs het vrijheidsbeeld en Ellis Island. Een prima manier om de juiste foto's te maken, die bewijzen dat je er bent geweest. Na de terugkomst – niet geheel ongevaarlijk omdat de schipper zijn schuit gewoon tegen een aantal meerpalen liet knallen om de boel een beetje netjes tot stilstand te krijgen – vrij programma. Eerste maar wat eten in Chinatown. De Pekingduck smaakte goed, maar zou in een later stadium zeker nog van zich laten horen.

Na de lunch volgden heel wat mensen Mieras naar het stadion van de Mets. De Mets namen het op tegen de Cincinnati Reds. Mieras bewoog zich overigens als een vis in het water in het metronetwerk van NY. Hij deed net of hij te maken had met de binnenstad van Utrecht en alsof het de gewoonste zaak van de wereld was, loodst hij iedereen door het labrynt van gangen, tunnels en metrolijnen. In de metro naar de Mets kregen we een beeld van de stad op een manier die voor veel mensen nog onbekend was. De metro reed in sommige gevallen door de achtertuin (balkon in dit geval) in verpauperde wijken. Een mooi beeld als daarboven dan opeens twee immense stadions opduiken. Het stadion waar Flushing Meadows wordt gespeeld en het enorm stadion van de Mets. Nadat we een plaatsje hadden bemachtigd op de bovenste ring, ontdekten we hoe saai baseball eigenlijk is. Inning na inning kregen we alleen foutslagen te zien, die met 160 km het uur de tribune in gemept werden. Blijkbaar is het dan de kunst om deze zonder fractures te vangen. Tussen de innings wordt het publiek vermaakt met stills op het grote videoscherm. De op het scherm bevroren toeschouwer komt dan vol in beeld. Verder worden er tot bommen verwerkte t-shirts met hogedrukkanonnen de tribunes in geschoten. Toine had er bijna een te pakken, toen deze op zijn neus afkwam, zijn buurman had echter meer stadionervaring en griste het ding weg. De USRS koos al snel de zijde van de Mets, maar kenners als Koe en Veldman hadden gezien dat all time hero Ken Griffey jr bij Cincinnati meespeelde. Zij trokken uiteindelijk aan het langste eind, want de Reds versloegen de Mets in de twaalfde inning met 1-2.

In de sliptstream van Mieras weer met de metro naar Times Square en Broadway waar we als gerenommeerde sporthelden wat dronken in het Allstars Sports Cafe. Bij Popla ging de

Pekingduck onder invloed van de hoge temperatuur in de metro een beetje muiten. En dat zonder dat hij bij de masseur was geweest. Kroezen en Wout hadden namelijk die middag een Georgische masseur bezocht die voor een hoop foppen (rond de \$ 100) los was gegaan. Voor dit vorstelijke bedrag had de goede man verschillende traditionele volksdansen op de rug van beide heren uitgevoerd, zonder zijn laarzen uit te doen. Het gerucht over de rectaal ingebrachte eikenbladeren bij Wout is nooit bevestigd. Opvallend was wel dat Kroezen het dubbele moest afrekenen. Een vreemde zaak, waarmee werd hij verwend? Over de avonturen werd 's avonds nagepraat in Greenwich Village. Terwijl Chater en Marloes aanhaakten, kozen Popla en Kempe een eigen programma. Popla in en boven de pot en Kempe met een jaarclubgenoot. Het diner had plaats in Bleekerstreet in de wijk die ook wel Hell's Kitchen heet. In de Ierse pub van een Nieuw-Zeelander met een Maori-serveerster werden steaks gegeten en flink wijn ingenomen. Achteraf bleek dit een duur grapje, waarover nog eindeloos gesoebat moest worden. Na het eten ging ieder weer zijn eigen gang. Koe, Gijs, Dijk en HV gingen het uitzicht vanaf het beroemde Empire State Building bewonderen. Verdomd hoog als we Veldman mogen geloven, iemand die toch niet echt van hoogtevrees beticht kan worden. Maar vanaf de 86^e verdieping schijnt het toch een hele ervaring te zijn om over New York uit te kijken. Het uitzicht leidde blijkbaar tot lichte hoogmoed omdat de heren beneden een stretched limo aanhielden waarmee ze een korte tour door Manhattan maakten. De Shaquille O'Neal lookalike baf wilde voor \$ 5 per persoon ook nog wel vertellen dat hij wat vrouwen in Nederland kende. Vervolgens weer een hergroepering in een rokerige rapkroeg met een dame die met haar sirenestem Aretha Franklin probeerde te imiteren. Leuf kreeg bijna nog de kans een tweede rugbycarrière te starten. Hij legde contact met een Australiër die een Barbarian-team heeft met oud Wallaby-internationals Mark en Glenn Ella. Hij probeerde Leuf ervan te overtuigen dat hij dit jaar ook naar de Heineken Sevens zou komen met mannen als Horan en Campese. Als Leuf wilde, kon hij op de HongKong 10's wel meedoen. Door alle mooie verhalen vergat de beste man zijn vrouw in het oog te houden, die gelukkig heel veel aandacht van Wout wist te genereren. De taxirit terug ontaarde in een heuse taxirace.

Vrijdag 28 april

Na een korte en onrustige nacht werd de laatste dag in de VS aangepakt. Natuurlijk moest Central Park nog bezocht worden. Dus op zoek naar het kielzog van Mieras. En ja hoor zonder problemen bij de poort gearriveerd. Hier de tweede marathonfinish van de trip overschreden. Al met al een zware trip dus. Langs de Strawberryfields, ter nagedachtenis van John Lennon. Nog even een blik geworpen op zijn appartement en vervolgens een splitsing. Popla met Kroeze en Wout naar de dokter om te checken of het popla-virus en een eventuele hersenschudding verband hielden. De door Wout opgespoorde Franse arts dacht echter van niet en adviseerde het drinken van Cola, dat stabiliseert een en ander.

De rest ging ondertussen naar het Rockefellergebouw. De schoonzus van Dijk werkt daar en als je er toch bent, kun je net zo goed afspreken. Na een laatste hotdog (met of zonder popla-virus) verliet ook Koe het gezelschap definitief. De terugreis was geen onverdeeld

succes zoals hij later zelf noteerde: 'Mijn terugreis was goed, weer 3 uur vertraging en om 2.30 's nachts thuis. Mirian wilde zaterdag uitgaan. Voor het eten even in het park wandelen zodat ik lekker in de buitenlucht kon staan kotsen. Verder maar twee dagen op de pot, dus helaas nog niet genoeg kilo's verloren. Deze week wel flink actief geweest, dus hopelijk klaar voor de zomer.' Het popla-virus had flink om zich heen geslagen. Ed noteerde na terugkeer: 'Het popla-virus had ook mij te pakken, maar zonder verdere ziekteverschijnselen. Dus dat was werken met de billen tegen elkaar en regelmatig die douche even aanzetten. Na een week was het allemaal weer wel OK toen was ook de vermoeidheid weggewerkt.

Bij Rockefeller Plaza nog wat geborrel. Helaas was de bekende ijsbaan niet in tact. Op de plaats waar deze hoort te liggen, lag alleen een slecht onderhouden plantenbak. De schoonzus van Dijk was diep onder de indruk van Leuf. Of andersom. Ze was nogal grof in de mond, maar blijkbaar houdt Leuf daar wel van. Als compliment meldde ze Leuf dat deze toch wel erg goed geconserveerd is. Onderweg naar de lunchafspraak in Little Italy werd Gijs op pad gestuurd om een gozer met een USRS-dag een zoemba te laten doen. Die das krijg je immers niet zomaar. De kantoorklerk bleek niet onder de indruk. Leuf was blijkbaar toch van zijn à propos geraakt door de schuttingtaal spuwende schoonzus van Dijk. Hij slaagde er in om een taxibusje te sjeffen, dat direct in het verkeer vast kwam te zitten. Een baf die een file weet te vinden in New York. Is dat wel zo speciaal? In Little Italy werd de laatste lunch genoten bij een restaurant dat volgens de eigenaar 'One thousand percent Italian' was. Italianen blijken boven alles volstrekt onbetrouwbaar. De afsluitende lunch werd genuttigd met HV, Leuf, Gijs, Mieras, Popla (die alleen broodkruimels en water binnenkreeg), Wout, Kroezen en Van Dijk.

Toen iedereen weer bij het Gershwin hotel was, werden we in een pendelbusje gepropt. Na een hartverscheurend afscheid van Gijs, hij bleef in NY voor een Koninginnedaggala en een bezoek aan een vriendje in Chicago, op weg naar Newark. Toine had voor iedereen een plastic bolhoedje gekocht in onze eigen nationale kleuren. Een prachtig gebaar, dat alleen Kroeze en Popla op waarde schatten. De eerste omdat hij het ondanks broeierige oververhitting van de kruin ophield en de tweede omdat hij er zijn moeizaam binnen gekregen broodkruimels in deponeerde. Om een uur of 18.00 inchecken en de plaatsen verdeeld. 'Can I have an aisle seat, cause I have a bad diarea'. De terugtocht was echt gestart.

Zaterdag 29 april

Het plan om op Koninginnedag aan te komen en met een bus door te gaan naar URC, was hardhandig de nek omgedraaid door de burgers die nu ook wel een echt koninginnedag wilden vieren. Lafaards, hebben ze blijkbaar nooit gezopen op Koninginnenacht. Na een lichte vertraging door slecht weer netjes geland op Schiphol. Daar stond een heus ontvangstcomité van vrouwen en kinderen. Blijkbaar had de trip wat fysieke kenmerken benadrukt, want met name Toine kreeg direct te horen: 'Wat heb jij een dikke kop gekregen'.

Dit was volgens Kip ook het moment om het grootste geheim van de hele reis te onthullen. Vol trots en met iedereen op de grond van het lachen, overhandigde hij Leuf de fartmachine. De sheriff was voor het eerst sprakeloos en wellicht een klein beetje ontroerd. Na dit toch wel emotionele moment viel de groep uit elkaar en ging ieder zijns weegs. De afsluiting in de Vriendschap schoot er dit jaar bij in. Bovendien zouden we elkaar toch de volgende dag zien, afhankelijk van hardnekkigheid van het popla-virus dat nu ook Veldman te pakken had.

Zondag 30 april

De No Meursie tour USA 2000 werd afgesloten met de overhandiging van de triptrui aan Ron Meurs.

Met dank aan: HV, Ed Voët, Toine, Methode Geurtsen, Slempe, Sledge, Kip, Mieras, Van Dijk, Kroezen, PP, Leuf, Arends, Zomerkoe, Driedelig Gijs, Chater en Heus

Popla